

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
КЖ3-13/24
22.08.2024. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Милевке Миленковић, председника већа, Мирјане Војиновић и Јелене Вилотијевић, чланова већа, са записничарем Тамаром Миливојевић, у кривичном предмету окр. АА из ..., окр. ББ из ... и окр. ВВ из ..., због продуженог кривичног дела изнуда из чл.214 ст.2 у вези ст.1 у вези чл.30, 33 и 61 ст.1 и 5 КЗ, одлучујући о жалбама браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Радивојевића из Јагодине, браниоца окривљеног ББ, адвоката Небојше Миленковића из Јагодине и браниоца окривљеног ВВ, адвоката Јована Челебића из Њуприје, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-146/24 од 12.04.2024.године, у седници већа Апелационог суда у Крагујевцу, као суда трећег степена, донео је дана 22.08.2024.године једногласно

П Р Е С У Д У

Делимичним усвајањем жалби бранилаца окривљених АА, ББ и ВВ, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-146/24 од 12.04.2024.године, само у погледу одлуке о казни, тако што Апелациони суд у Крагујевцу, као суд трећег степена, окривљене АА, ББ и ВВ због продуженог кривичног дела изнуда у саизвршилаштву у покушају из чл.214 ст.1 Кривичног законика у вези чл.30, 33 и 61 Кривичног законика, за које су оглашени кривим изреком другостепене пресуде, **ОСУЂУЈЕ** и то окривљеног АА на казну затвора у трајању од **8 (осам) месеци**, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 13.07.2017.године до 07.08.2017.године, окривљеног ББ на казну затвора у трајању од **1 (једне) године и 8 (осам) месеци**, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 14.07.2017.године до 07.08.2017.године и окривљеног ВВ на казну затвора у трајању од **2 (две) године и 2 (два) месеца**, док се жалбе бранилаца окривљених у преосталом делу **ОДБИЈАЈУ** као неосноване и другостепена пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Параћину 2К.бр.7/23 од 05.10.2023.године, окривљени АА, ББ и ВВ, на основу чл.423 тач.2 ЗКП, ослобођени су од оптужбе да су извршили продужено кривично дело изнуда из чл.214 ст.2 у вези ст.1 у вези чл.30, чл.33 и чл.61 ст.1 и 5 КЗ.

Одлучено је да трошкови кривичног поступка из чл.261 ст.2 тач.1 до 6 ЗКП, нужни издаци окривљених и нужни издаци награде бранилаца, као и награде вештака, падају на терет буџетских средстава суда, а чија ће висина бити утврђена по правноснажности пресуде, сходно чл.262 и чл.265 ст.1 ЗКП.

Оштећени ГГ из ... је, за остваривање имовинскоправног захтева у целини, упућен на парницу, на основу одредбе чл.258 ст.3 ЗКП.

Апелациони суд у Крагујевцу, након одржаног претреса дана 12.04.2024.године донео је пресуду Кж1-146/24 којом је, делимичним усвајањем жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Параћину, преиначена пресуда Основног суда у Параћину 2К.бр.7/23 од 05.10.2023.године, тако што су окривљени АА, ББ и ВВ оглашени кривим да су у саизвршилаштву извршили продужено кривично дело изнуда у покушају из чл.214 ст.1 у вези чл.30, 33 и 61 КЗ, па су осуђени и то окривљени АА на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 13.07.2017.године до 07.08.2017.године, окривљени ББ на казну затвора у трајању од 2 (две) године и 2 (два) месеца, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 14.07.2017.године до 07.08.2017.године и окривљени ВВ на казну затвора у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци.

Оштећени ГГ је за остваривање имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак, сходно чл.258 ст.2 ЗКП.

На основу чл.264 ст.1 ЗКП, окривљени су обавезани да надокнаде трошкове кривичног поступка и да плате на име паушала у корист буџетских средстава суда износ од по 10.000,00 динара, при чему ће се о висини осталих трошкова насталих пред судом правног лека, у смислу чл.267 ЗКП, одлучити Апелациони суд посебним решењем, а о висини осталих трошкова првостепени суд посебним решењем, док је жалба јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Параћину у преосталом делу одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против цитиране пресуде жалбе су изјавили:

- бранилац окривљеног АА, адвокат Марко Радивојевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеног АА ослободити за кривично дело које му се ставља на терет. У жалби је затражио да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа,

- бранилац окривљеног ББ, адвокат Небојша Миленковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка – чл.438 ст.1 тач.11 и ст.2 тач.2 ЗКП, повреде кривичног закона – чл.439 ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања – чл.440 ЗКП и неправилне одлуке о кривичној санкцији – чл.441 ст.1 ЗКП, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, као суд трећег степена, сходно чл.463 и чл.464 ЗКП,

преиначи пресуду Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-146/24 од 12.04.2024.године тако што ће окривљеног ББ ослободити од оптужбе за дело за које је оглашен кривим и осуђен том пресудом или да му пак изрекне блажу казну по закону,

- бранилац окривљеног ВВ, адвокат Јован Челебић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, као и због одлуке о казни, што произилази из образложења жалбе, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, као суд трећег степена преиначи пресуду Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-146/24 од 12.04.2024.године, тако што ће потврдити пресуду Основног суда у Параћину 2К.бр.7/23 од 05.10.2023.године и окривљеног ВВ ослободити од оптужбе. У жалби је затражио да буде обавештен о седници већа.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу је поднеском Ктж-515/24 од 19.07.2024.године, предложио да Апелациони суд у Крагујевцу, „као другостепени“, одбије као неосновану жалбу бранилаца „окривљених АА, ББ и ВВ“, а пресуду Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-146/24 од 12.04.2024.године, потврди.

Апелациони суд у Крагујевцу, као суд трећег степена, је, у смислу одредбе чл.447 ЗКП, одржао седницу већа у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Радивојевића и заменика браниоца окривљеног ВВ, адвоката Гордана Грубача из Ћуприје, по заменичком пуномоћју браниоца, адвоката Јована Челебића, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу и окривљеног АА, за кога је бранилац одустао од предлога да буде обавештен о седници већа, на којој је размотрио целокупне списе предмета заједно са побијаном другостепеном пресудом коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутим у жалбама, сходно чл.451 ст.1 ЗКП, па је, по оцени навода у изјављеним жалбама и писаном предлогу јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу, нашао:

- жалбе бранилаца окривљених су делимично основане.

По оцени Апелационог суда, као суда трећег степена, неосновано се изјављеним жалбама бранилаца свих окривљених указује да је изрека другостепене пресуде неразумљива, те да је другостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.1 тач.11 ЗКП, будући да се у жалбама бранилаца окривљеног АА и окривљеног ВВ не указује у чему се конкретно огледа неразумљивост изреке већ се другостепена пресуда паушално побија по овом законском основу. Жалбом браниоца окривљеног ББ се указује да је „побијана пресуда неразумљива“ зато што је окривљени ББ осуђен за продужено кривично дело из чл.214 ст.1 КЗ у вези чл.61 КЗ, а нигде се у изреци не наводи када и на који начин је предузимао више противправних радњи извршења наведеног кривичног дела, већ се само паушално наводи да је он поступао у више наврата током месеца јула 2017.године, без навођења тачног датума, места и начина предузетих радњи, те се, према ставу жалбе, због тога не може радити о постојању продуженог кривичног дела, у смислу чл.61 КЗ, којим су детаљно регулисани услови за постојање продуженог кривичног дела.

Насупрот наводима изјављене жалбе браниоца окривљеног ББ, Апелациони суд, као суд трећег степена, налази да изрека другостепене пресуде садржи све битне објективне и субјективне елементе кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, да су радње извршења окривљеног ББ у погледу начина и времена извршења јасно описане (долазак у кућу оштећеног заједно са окр. АА и мал. ДД, задавање два ударца отвореном шаком у пределу лица уз повећање износа дуга од 200 евра на 300 евра, потом одвођење оштећеног до залагаонице како би заложиио своју кућу и на тај начин вратио дуг који сада износи 4.500 евра, а након тога долазак у кућу оштећеног у више наврата током јула месеца ради повраћаја непостојећег дуга, уз константне претње мал. ДД да не сме ништа да пријави полицији, свестан заједничког деловања), па је жалба браниоца окривљеног у овом делу оцењена као неоснована.

Жалбом браниоца окривљеног АА се другостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.2 тач.2 ЗКП, при чему се у образложењу жалбе не указује у чему се наведена битна повреда конкретно састоји, док се жалбом браниоца окривљеног ББ првостепена пресуда такође побија по истом законском основу уз навођење да је изрека пресуде противречна сама себи и разлозима наведеним у образложењу, те да има недостатака због којих се не може са сигурношћу испитати, као и да постоји знатна противречност између доказа изведених у току поступка и онога што се наводи у образложењу побијане пресуде, уз навођење да суд није детаљно образложио шта је то утицала да се преиначи ослобађајућа првостепена пресуда, односно који су то разлози – аргументи за доношење осуђујуће пресуде, при чему се жалбом браниоца окривљеног ВВ првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.2 тач.2 ЗКП, указивањем да је изрека пресуде противречна сама себи и разлозима пресуде и да у пресуди нису наведени разлози о одлучним чињеницама, а и они који су наведени су нејасни и у знатној мери противречни и истиче да у образложењу пресуде изостаје оцена исказа оштећеног, као и осталих доказа, услед чега се, према ставу жалбе, пресуда са сигурношћу не може испитати.

Насупрот наводима изјављених жалби, Апелациони суд налази да изрека другостепене пресуде није противречна сама себи, нити су дати разлози противречни изреци, те да је другостепени суд о чињеницама које су предмет доказивања дао довољне, јасне и за овај суд прихватљиве разлоге, односно да у другостепеној пресуди не постоје недостаци услед којих се законитост и правилност пресуде не би могла испитати.

Жалбом браниоца окривљеног ВВ се као жалбени основ нумерише и битна повреда одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.2 тач.1 ЗКП, али се не дају разлози за евентуалну незаконитост доказа, односно не означава се који доказ је незаконит и са којих разлога, па је жалба у том делу оцењена као неоснована.

Жалбом браниоца окривљеног АА се наводи да је окривљенима на претресу пред другостепеним судом ускраћено право на правично суђење и право на одбрану, које се, према ставу жалиоца, огледа у томе што је окривљени АА удаљен из суднице док су остали окривљени давали своје одбране, а да је оштећени све време био присутан у судници, чиме се суштински указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.2 тач.3 ЗКП. Насупрот наводима ове жалбе, Апелациони суд налази да другостепени суд није неправилно применио неку одредбу овог Законика, а што је било од одлучног утицаја на доношење законите и правилне пресуде, будући да

из записника о претресу пред Апелационим судом у Крагујевцу од 12.04.2024.године, не произилази да је саслушање окривљених извршено на начин како је то у жалби представљено, а осим тога, сви окривљени су на претресу изнели идентичне одбране као у првостепеном поступку тако да евентуална неправилна примена одредби ЗКП које регулишу начин саслушања окривљених, није била од одлучног утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Суштински посматрано, изјављеним жалбама бранилаца окривљених се другостепена пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања тако што се жалбом браниоца окривљеног АА указује да су у првостепеном поступку пред Основним судом синови оштећеног навели да им је окривљени АА позајмио износ од 50 евра, па се поставља логично питање због чега оштећени наводи износ од 6.000,00 динара, потом да су окривљени оглашени кривим да су одвели оштећеног до залагаонице да заложи своју кућу и да дуг сада износи 4.500 евра, а да је оштећени дуг од 4.500 евра први пут поменуо у кући у ..., што нема никакве везе са залагаоницом и ког се дана уопште тај догађај десио, при чему се указује да исказ оштећеног треба гледати кроз призму да је исти више пута у току поступка мењао исказ, да је био потпуно неодређен када су у питању опис радњи извршења кривичног дела, као и чињенице да окривљеног АА није доводио у везу са предузимањем насиља према њему. Жалбом браниоца окривљеног ВВ се указује да се оштећени ГГ како пред првостепеним, тако и пред судом другог степена, изјашњавао да окривљени ВВ није вршио према њему било какву претњу или принуду, нити употребљавао силу како би му оштећени предао неки новац, те да се у односу на овог окривљеног оштећени управо из тог разлога није ни придружио кривичном гоњењу, нити истакао имовинскоправни захтев, док другостепени суд у потпуности прихвата исказ оштећеног ГГ, али очигледно не прихвата његов исказ у погледу окривљеног ВВ. Жалбом браниоца окривљеног ВВ се такође указује на недоследности и нелогичности у исказу оштећеног ГГ које нису отклоњене ни његовим поновним „саслушањем“ пред првостепеним судом, а ни након „саслушања“ пред другостепеним судом, будући да је реч о оштећеном који константно мења исказе.

Насупрот наводима изјављених жалби, Апелациони суд, као суд трећег степена, налази да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено правилном оценом свих изведених доказа како појединачно, тако и у међусобној вези, као и правилном оценом одбрана окривљених, сходно чл.419 ст.2 ЗКП, па су жалбе изјављене по овом законском основу оцењене као неосноване.

Наиме, правилном оценом исказа оштећеног ГГ правилно је другостепени суд утврдио да је током јула месеца 2017.године сазнао да је његов син ЂЂ од окривљеног АА позајмио износ од 6.000,00 динара, да су га након тога у граду сретали окривљени АА и малолетни ДД и тражили му да врати износ од 300 евра, да би након тога код њега кући дошли окривљени АА, ЕЕ и ДД и тада му је ЕЕ рекао да њему дугује 200 евра, па када је исти рекао да нигде не ради, да сачека за новца, ЕЕ му је рекао да сада дугује износ од 300 евра, потом му је ударио два шамара, док га је ДД шутнуо у пределу вилице два – три пута и с обзиром да није знао од кога да позајми новца сва тројица су га терала да оде у залагаоницу зато што су тражили од њега да заложи кућу а окривљени АА и ДД су му рекли да више не дугује 300 евра већ 4.500 евра, а након тога код њега кући су у току дана и ноћи долазили најчешће ДД, АА и ЕЕ и тражили да врати дуг свог сина, док му је ДД претио да не пријављује полицији и из куће су му одузете одређене ствари што је пријавио Полицијској станици у Параћину.

Потом су га у граду срели ДД и АА, који га није тукао, док га је ДД ударио песницом у пределу главе испред апотеке и позвали су неке људе из ..., ВВ и ЖЖ, које раније није познавао, који су дошли возилом и заједно са ДД га одвезли у ..., а потом га одвезли у неку кућу у ...- у којој га је највише тукао ВВ, од некуда је извадио пиштољ, репетирао и прислонио му на потиљак, онда га ударио у пределу главе услед чега је задобио повреде, затим је вадио нож и маказице и претио да ће да му извади очи, тукао га је рукама и ногама и затвореним и отвореним шакама и шутирао га, ЖЖ му је ударио два шамара и шутирао га, док га је ВВ терао да у дворишту те куће ископа рупу од 1,80 метара, колико је дугачак, и да наспе креч, да заврше то брзо, што није учинио, а ВВ га је терао да преспава у тој кући, али су се вратили у ... и када су стигли у ... одвели су га његовој кући где су дошли АА и ДД и остали са њим, а ВВ је отишао до града, а претходно је узео ашов и развалио улазна врата и ДД је АА наредио да нађе документа и пасош, након чега је дошао ВВ и они су му предали документацију и рекао ДД и АА да га чувају до јутра док он не заврши посао у ..., те је остао целу ноћ до сутрадан ујутру када су дошли полицијски службеници. Оштећени је доследно тврдио да су му говорили да дугује 4.500 евра, а да му је окривљени ЖЖ рекао да уколико продајом његове куће добију већи износ новца од 4.500 евра, они ће му вратити остатак. Измењени исказ оштећеног ГГ у делу да га окривљени ББ никада није ударио, другостепени суд правилно није прихватио, будући да је оштећени ишао за тим да олакша процесни положај овог окривљеног и сам наводећи да се окривљени дружио са његовом децом, а неспорно је утврђено да исти окривљени није присуствовао догађају који се одвијао у ... када је оштећени употребом силе задобио лаке телесне повреде, као ни у догађају који је уследио по повратку у ... и трајао све до доласка полиције.

Следствено томе, будући да је чињенични опис кривичног дела које је окривљенима стављен на терет јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу изменио тиме што је исти усагласио са исказом оштећеног везано за прибављање противправне имовинске користи продајом породичне куће оштећеног, чиме је смањен износ противправне имовинске користи који је окривљенима стављен на терет, тако да уместо укупног износа од 1.284.461,36 динара постоји само износ од 4.500 евра у динарској противвредности од 545.290,20 динара, то је очигледно да је измена оптужног акта у корист окривљених, па су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног ВВ оцењени као неосновани.

Наводима жалбе браниоца окривљеног АА да у побијаној пресуди није наведено на који дан се рачуна динарска противвредност 4.500 евра, не доводи се у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања, будући да ову околност бранилац у проведеном кривичном поступку није оспоравао.

Обзиром да се изјављеним жалбама бранилаца окривљених не указује на неке нове чињенице и доказе које другостепени суд није имао у виду, већ се само износи сопствена оцена изведених доказа, посебно исказа оштећеног различита од оцене коју је дао другостепени суд, жалбе изјављене по основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања су оцењене као неосноване јер се истима не доводи у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, како у погледу објективних, тако и субјективних елемената, као и свести о заједничком деловању, правилно је примењен кривични закон када су окривљени оглашени кривим да су у саизвршилаштву извршили продужено кривично дело изнуда у покушају из чл.214 ст.1

у вези чл.30, 33 и 61 КЗ, за своје чињеничне и правне закључке другостепени суд је дао довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и суд трећег степена и на исте упућује, па су жалбе бранилаца окривљених изјављене по основу повреде кривичног закона оцењене као неосноване.

Имајући у виду да оштећени окривљенима није дуговао никакав износ новца што је неспорно утврђено, већ да је његов син дуговао окривљеном АА износ од 6.000,00 динара, а да су окривљени употребом принуде, односно силе и претње покушали од оштећеног да наплате износ од 4.500 евра у динарској противвредности од 545.290,20 динара, то су оцењени као неосновани наводи жалбе браниоца окривљеног ББ, адвоката Небојше Миленковића, да се не може радити о постојању кривичног дела изнуда из чл.214 КЗ, већ само кривичног дела принуда из чл.135 КЗ, будући да је реч о покушају прибављања противправне имовинске користи, као битног елемента кривичног дела из чл.214 КЗ.

Стоји чињеница да је мал. ДД у посебном поступку решењем Вишег суда у Јагодини Км-13/18 од 04.02.2019.године изречена васпитна мера појачан надзор од стране органа старатељства која може трајати најмање 6 (месеци), а највише 2 (две) године и посебне обавезе да редовно похађа школу и да се укључи у одређене спортске активности у трајању од 1 (једне) године, због продуженог кривичног дела изнуда из чл.214 ст.2 у вези ст.1 КЗ у вези чл.30, 33 и 61 ст.1 и 5 КЗ и кривичног дела крађа из чл.203 ст.1 КЗ, међутим, наведена околност није од утицаја на законитост побијане пресуде којом су окривљени оглашени кривим за блаже кривично дело, па су наводи жалбе да се ради о својеврсној пресуђеној ствари и да окривљени нису могли бити осуђени за ово кривично дело већ једино ослобођени, оцењени као неосновани.

Испитујући одлуку о казни која се побија жалбама бранилаца свих окривљених, Апелациони суд, као суд трећег степена, налази да је другостепени суд приликом одлучивања о врсти и висини казне имао у виду све околности које су од утицаја да казна буде мања или већа, у смислу чл.54 КЗ, па је правилно од олакшавајућих околности окривљеном АА ценио ранију неосуђиваност и његову младост, окривљеном ББ младост и имовинско стање и да се оштећени није придружио кривичном гоњењу, а окривљеном ВВ његову младост, да је без имовине и правилно је као отежајуће околности на страни окривљених ББ и ВВ ценио њихову ранију вишеструку осуђиваност, између осталог, и за кривична дела са елементима насиља, па се правилно определио на изрицање ефективних казни затвора. Међутим, по оцени Апелационог суда у Крагујевцу, као суда трећег степена, постојећим олакшавајућим околностима на страни окривљених није дат адекватан значај, а посебно чињеници да је окривљени АА раније неосуђивано лице, будући да иста има карактер нарочито олакшавајуће околности у смислу чл.56 тач.3 КЗ, која оправдава ублажавање казне испод законом прописаног минимума у смислу чл.57 ст.1 тач.4 КЗ, па је делимичним усвајањем жалби бранилаца окривљених преиначио другостепену пресуду у погледу одлуке о казни на начин као у изреци ове пресуде, тако што је окр. АА осудио на ублажену казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, налазећи да се и ублаженом казном може остварити сврха кажњавања, окр. ББ на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 8 (осам) месеци, а окр.ВВ на казну затвора у трајању од 2 (две) године и 2 (два) месеца, уз урачунавање временаведеног у притвору окривљенима АА и ББ, у смислу чл.63 КЗ, на начин као у изреци пресуде, налазећи да су наведене казне затвора нужне и довољне да се у свему постигне сврха кажњавања у оквиру опште

сврхе изрицања кривичних санкција, у смислу чл.4 и 42 КЗ, и исте су адекватне тежини извршеног кривичног дела и степену кривице окривљених.

Са напред наведених разлога Апелациони суд, као суд трећег степена, је на основу одредбе чл.464 у вези чл.457 и чл.459 ЗКП, одлучио као у изреци.

Записничар
Тамара Миливојевић,с.р.

Председник већа-судија
Милевка Миленковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић

